

מותרים.

רבי אליעזר אומר: ولד של טריפה לא יקרב על גבי המזבח. אבל לאכילת חולין מודה רב**י אליעזר שהוא מותר.**⁽¹⁵³⁾

וחכמים אומרים: יקרב.⁽¹⁵⁴⁾ ובגמרא יבורא טעם מחלוקתם.

רבי חנינא בן ANTIGENOS אומר: בשירה שינקה מן הטריפה – פסולה מעל גבי המזבח.

וממשיכה המשנה בעניין טריפה.

כל הקדשים שנעשו טריפה – אין פודין אותן, לפי שאחרי שייפדו לא ייאכלו אלא כלבים.⁽¹⁵⁵⁾ והדין הוא ש"אין פודין את הקדשים להאבילן לכלבים", והטעם יבורא בגמרא. אלא ימתו מעצם, ויקברו.

יש צורך להסבירנו זאת, לפי שהיה ברין להתייר אותם, מקל וחומר:

מה אם המוקדרשין, שהמום פומל בהן, אין אתנן ומהיר חל עליהם. עופות, שאין המום פומל בהן,⁽¹⁵¹⁾ אין דין שלא יהיה אתנן ומהיר חל עליהם? ! לכן, תלמוד לומר "לא תביא אתנן זונה ומחרר לב לב נדר בית ה' אלהיך", ודרשין מהריבוי "כל נדר", להביא את העופות, שגם הם באים בנדר, והם אסורין.

שנינו במשנה הקודמת שולדות אתנן ומהיר מותרים, ואפילו הולדות שהיו במעי האם בשעת נתינה האתנן מותרים. משנתנו דנה, בבהמות האסורים להקרבה, כגון נרבע, מוקצה ונعبد ונוגח, שנתעברו וילדו אחרי שנפלסו מלחמת העיריה, מה דין של אותן ולדות.⁽¹⁵²⁾

כל הפסולין לגבי מזבח – ולדותיהם

ומחרר, שהולדות מותרים גם אם אביהם אתנן. כי הפטור בולדות של אתנן ומהיר הוא משומש גוירת הכתוב "הם", ולא ולזרותיהם. ועוד, שהרי ולדות אלו וראי נשתנו, ושינויו אתנן ומהיר מותרים, כմבוואר בגמרא. ולפיכך חילקן התנא לשתי ברכות.

153. רשי. אבל התוטפות הוכיחו מהגמורא בחולין שאף להדיות אסור.

154. כן היא הගירסה במשנה. וכן גרס החוק נתן. והמלאת שלמה מביא שם רבינו יהוסף אשכנזי למחוק "וחכמים אומרים יקרב".

155. כמו שנאמר [ביב. שמות כב] "ובשר בשדה טריפה... לכלב תשליכן אותו".

אתנן כմבוואר בגמרא? ועיין שם בנושא כל הרכב, וכblk נתן. ועיין במשך הכמה פרשת כי תצא. והשפת אמרת מקשה עוד, הרי עופות מקדשים וראי אינם של, ואיך יכול ליתנים בתאנן, וכאן לא ניתן לתרען תירוץ הגمراה "במנה אחדים על פסהו".

151. שנאמר [ויקרא כב] "תמים זכר בבר בכבשים", ודרשין ש"תמות" ו"זכרות" נוהגים רק בבהמה, ואין תמות וזכרות בעוף.

152. כתוב הרש"ש: הטעם שהמשנה שונאה דין אתנן ומהיר שולדותיהם מותרים בנפרד משאר הפסולים, כי שאר הפסולים אינם מותרים אלא כשהאב אינו פסול, והוא ליה זהה וזה גורם – ומותר", לדברי רבא בגמרא. מה שאין כן בתאנן